

ВИТАЙТЕ ДЕЛЕГАТИ НА 5-ий З'їзд стов. укр. роб. дїм!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

UKRAINIAN LABOR NEWS

Адреса:
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man., Canada.

Address:
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man., Canada.

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday.

РІК VI. Ч. 11. СЕРЕДА, 6. ЛЮТОГО 1924. WINNIPEG, MAN. WEDNESDAY, FEBRUARY 6th, 1924. No. 11. VOL. VI.

АНГЛІЯ ВИЗНАЛА РАДЯНСЬКІ РЕПУБЛІКИ

ПРАВИТЕЛЬСТВО МЕКДОНАЛДА ВИЗНАЛО РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ БЕЗ НІЯКИХ ЗАСТЕРЕЖЕНЬ.

Хоче, щоби радянське правительство назначило до Англії свого амбасадора і вислало до Лондону представників для заключення договору.

Р. М. ГОДЖСОН НАЗНАЧЕНИЙ ТИМЧАСОВО АНГЛІЙСЬКИМ ПОЛІТИЧНИМ АГЕНТОМ В МОСКВІ.

ЛОНДОН, 2. лютого. — Велика Британія визнала "de jure" правительство Союза Радянських Республік без всяких застережень і поділила питання договорів, довгів, всяких претенсій і зобов'язань для поладження на пізніше, після умови обох правительств. Офіційні оповіщення про це дано вчора по полудні. Велика Британія є першою з альянських держав, що визнала радянський режим, а само визнання являється першим рішенням кроком робітничого правительства Великої Британії в його заграничній політиці.

Ноту про визнання правительства Союза Радянських Республік доручив народному комісареві заграничних справ Чічерінову перебуваючий в Москві британський торговельний представник Роберт М. Годжсон, котрий тою ж ноту назначений політичним агентом Великої Британії, поки буде офіційно назначений амбасадор. В цій ноті говориться між іншим, що правительство Великої Британії — "визнає Союз Соціалістичних Радянських Республік, як де-юре правителів тих територій старої російської імперії, які визнають їхній авторитет і бажає, щоби союзне радянське правительство в як найближчому будучому вислало до Лондону своїх представників уповноважених для обговорення всіх справ, що стосуються відносин обох сторін, і для приготування основ договору між Великою Британією і Союзом Соціалістичних Радянських Республік". В ноті висловлено також побажання, щоб правительство С.С.Р.Р. назначило свого заступника до Лондону.

КАПІТАН ДЖЕЙМС О'ГРЕДІ БУДЕ НАЗНАЧЕНИЙ АМБАСАДОРОМ ДО С.С.Р.Р.

В поінформованих кругах панує та думка, що британським амбасадором до Союзу Соціалістичних Радянських Республік буде назначений капітан Джеймс О'Греді, член Партії Праці, який є об'являючим з'явленням в Росії.

О'Греді є робітничим послом до парламенту з полуднево-східного дистрикту Ліс від 1918 р. і був також секретарем Краєвої Федерації Загальних Робітників.

В роках 1915—1918 він був з військами Британії, Франції, Росії і Америки на різних воєнних фронтах. Весною 1917 р. він був висланий до Росії з спеціальною місією від правительства Великої Британії. В 1919 р. його вислано до Копенгаги для переговорів в справі виміни британських воєнних полонених і цивільних громадян, що находилися в Росії.

Якщо він буде назначений амбасадором до С.С.Р.Р., то осілюється там в величавій будівлі британської торговельної делегації в Москві. Стара британська амбаска була за царату в Петрограді, а тепер в Ленінграді, який не є вже нині столицею.

Х. Ю. РАКОВСЬКИЙ ПРАВДОПОДІБНО БУДЕ НАЗНАЧЕНИЙ АМБАСАДОРОМ ДО АНГЛІЇ.

В російських кругах припускають, що амбасадором С.С.Р.Р. до Англії буде назначений Христіян Ю. Раковський, теперішній голова радянської торговельної місії в Лондоні. Він був членом радянської делегації на конференції в Генуї.

Раковський народився 1873 р. і походить з родини славної історії революційного руху в Болгарії. Ще в шкільнім віці він вже був виключений зі школи за з'організування революційної групи студентів. Він був приведений втіч в західну Європу, де студював на університеті в Швайцарії, Німеччині і Франції, звичайно під пильною шпіонажею поліції.

Після арештування в Румунії в 1907 р. тамошнім правительством викликало поважні розрухи, в яких згинило 50 осіб, поліціантів і робітників. Коли румунське правительство хотіло депортувати його, робітники позривали шини на залізній дорозі перед відходом потягу, в якому він находився.

Підчас вибуху російської революції в 1917 р. Раковський знову був в румунській тюрмі, з якої з'явився вільним в часі розриву в день першого мая. Він виїхав до Росії і вскорі взяв участь в революції на Україні. В 1919 р. його вибрано першим головою Ради Народніх Комісарів (тобто прем'єром) Української Соціалістичної Радянської Республіки.

В 1923 р. його назначено головою торговельної місії Союзу Соціалістичних Радянських Республік в Лондоні.

Надіються визнання від чотирох держав ще цього місяця.

МОСКВА, 4. лютого. — Росія надіється визнання ще цього місяця від Італії, Норвегії, Бельгії, а можливо і Франції. Радянська влада вірить, що тепер, коли робітничі правительства Великої Британії проломлює лід, ноти з визнанням наспіють скоро з других держав.

ДЖЕЙМС О'ГРЕДІ, будучий британський амбасадор до Рад. Республік.

Х. Ю. РАКОВСЬКИЙ, будучий радянський амбасадор до Великої Британії.

ВИЗНАННЮ РАДЯНСЬКОГО ПРАВИТЕЛЬСТВА ПРИПИСУЮТЬ ВЕЛИКЕ ЗНАЧІННЯ.

МОСКВА, 4. лютого. — Большевицька преса уважає визнання радянського правительства Великою Британією не так актом доброзичливості зі сторони нового робітничого правительства в Лондоні, але як неминучий успіх радянських республік. Всі часописи заявляють, що це визнання має величезне міжнародне значіння, особливо в відношенні до тих ріжниць, що існують між Францією і Великою Британією. М. Стеклов, редактор "Известий", заявляє, що на випадок британського налягання на вивінення договорів між обома країнами з дореволюційних часів, С.С.Р.Р. може також доб'ятися сповнення тих договорів і віддання Радянським Республікам Константинополя і Дарданелів. А це, він заявляє, очевидно сповнити не можна.

БРИТАЙСЬКА ЛІБЕРАЛЬНА ПРЕСА ЗАПОВІДАЄ, ЩО ІНШІ ДЕРЖАВИ ПОСПІШАТЬ З ВИЗНАННЯМ С.С.Р.Р.

ЛОНДОН, 2. лютого. — Опінія британської преси з приводу визнання правительства С.С.Р.Р. поділяє на його прихильників і противників.

Ліберальна преса загалом одобрює цей крок британського правительства і його ноту до Москви. "Вестмінстер Газет" заповідає, "що всі країни Європи будуть бігти на випередки, щоб собі заключити такі зв'язки".

"Морнінг Пост" уважає цей крок скоком в темі і заявляє, що більшого довіри не можна-б виявити до большевників навіть тоді, коли б вони були святими. Вона жалує, що "в нового правительства брак досвіду і розсудності".

"Дейлі Геральд", що давно вже промовляв за таким визнанням, каже, що воно буде дуже корисне для британського промислу і торгівлі, та виправить минуле зло і усуне одну з перепон для привертання нормальних відносин в Європі.

ФРАНЦІЯ ОСТАНЕТЬСЯ ІЗОЛЬОВАНА, КОЛИ НЕ ВИЗНАЄ РАДЯНСЬКИХ РЕПУБЛІК.

ПАРИЖ, 2. лютого. — В виду визнання Союзу Соціалістичних Радянських Республік робітничим правительством Великої Британії, французькі державні мужі пильно розгадують можливість французького визнання радянського режиму.

Деякі політики заявляють, що французько-російське погодження є запевнене, як результат договору між Францією і Чехословацькою.

Пражські часописи, коментуючи з приводу того союзного договору, підкреслюють той факт, що Чехи є Слав'янами і уважають Росіян за своїх братів по крові, з якими у них мусить істнати близька дружба.

Звичайно добре поінформований пражський кореспондент часопису "Temps" заявляє, що чеський міністер заграничних справ Бенеш так і сказав прем'єрові Пуанкаре, що Чехословацьчина і Росія мусять бути добрими приятелями.

Франція, кажуть політичні обсерватори, мусить цікавито перевірити її відношення до Москви, в противний раз вона буде ізолювана від ринку Радянських Республік.

ІТАЛІЯ ВИЗНАЄ ПРАВИТЕЛЬСТВО С.С.Р.Р.

РИМ, 2. лютого. — Переговори в справі торговельного договору між Італією і Союзом Росією, які було застановлено з приводу смерті прем'єра Леніна, продовжуються далі і в короткому часі успішно закіняться. Загалом панує думка, що з прийняттям цього договору послідує визнання Італією радянського правительства.

ЕКС-ПРЕЗИДЕНТ ВІЛСОН ПОМЕР.

ВАШІНГТОН, 3. лютого. — Вудров Вилсон, бувший президент Злучених Держав, помер тут нині о годині 11.15 після полудня. Безпосередню причиною смерті було вичерпання і забурення в системі травлення, від яких він страдав цілий тиждень перед смертю, але хорував він вже протягом останніх чотирох років на хворобу, відому під назвою "артеросклерозіс", тобто затвердження жил. Похорон будеться в середу.

Вилсон народився 28. грудня 1856 р. в Статтоні, Ва. і був двайцять восьмью президентом Злуч. Держав від 1913 до 1921 р.р. В 1914 р. заявив неутралістність Злуч. Держав в світовій війні, а в 1917 р. вивів війну центральним державам (в цій війні Німеччині, а в грудні 1918 р. проголосив своїх 14 точок, на яких Німеччина мала-б замінитися, що й зробило його ім'я в той час голосним і популярним. В 1919 р. брав участь в мировій конференції, де ні його точки не здійснились, ні мировий договір не був таким, як він його бажав. Розчарований вершув він з мирової конференції до Злуч. Держав, де в рік пізніше при виборах його демократична партія провалилася і він скінчив свою президентуру. В останніх роках Вилсон працював в своїй адвокатській професії в Вашингтоні.

ДУХОБОРИ ПЛЯНУЮТЬ ВИЇХАТИ ДО РОСІЇ.

З Кемсак, Саск., доносять, що 3,000 тамошніх незалежних Духоборів планують виїхати до Союзної Росії. Вони ведуть вже з американським синдикатом переговори в справі продажі землі та інвентаря. За своє майно вони мали би одержати около сім мільонів доларів. Однак як кажуть останні виступи, переговори ці не увінчаються дотепер успіхом. 200 з цієї громади Духоборів вже виїхали давніше до Росії.

А. І. РИКОВ ВИБРАНИЙ ГОЛОВОЮ РАДИ НАРОДНІХ КОМІСАРІВ С.С.Р.Р. НА МІСЦЕ ЛЕНІНА.

Лев Троцький остає на дальше народнім комісарем всіх справ Союзу Соц. Рад. Республік.

МОСКВА, 4. лютого. — Олексій Іванович Риков з'явився вибраним на становище, яке займав покійний Николай Ленін, тобто головою Ради Народніх Комісарів. Лев Троцький остається на дальше комісарем війни.

Риков буде мати чотирох заступників, а ними є: Лев Каменев, котрий є рівночасно председателем Ради праці і оборони; М. Цюрупа, комісар прохарчування і председатель комісії держплану; М. Чубар, голова Ради Народніх Комісарів Радянської України і М. Оркелішвілі, голова Ради Народніх Комісарів Грузії.

Крім того є ще десятьох інших федеральних комісарів. В додатку до ради народніх комісарів, парламент (конгрес рад) назначив езекутивний комітет з двайцять одного члена, сімох з ради національностей, сімох з союзної ради і сімох вибраних спільно. М. Калінін, "російський селянин-президент", остався nadalше председателем езекутивного комітету, з М. Петровським, председателем центрального виконавчого комітету України і М. Чорбяковом, председателем центрального виконавчого комітету Білорусі, як спів-президентами.

На підставі нової Союзної конституції рада комісарів і езекутивний комітет мають виконувати і законодавчу власть в часі між сесіями парламенту. Може ніколи ще в історії парламент і правительство не було так скоро вибрано. Все відбувалося так скоро, немов би в машині.

Риков не міг брати участі в останніх конференціях радянських провідників з причини слабости. Надіється, що його селянське походження з'єднає поєртя серед селян. Він є неухильним послідовником Леніна і має дуже мало, або й зовсім не має активних противників в комуністичній партії.

МЕКМОРЕЙ ЗА СКАСОВАННЯМ ЗАКОНА ПРО ДЕПОРТАЦІЮ ЧУЖИНСЬКИХ БЕЗ СУДУ.

ОТТАВА, 4. лютого. — Державний прокуратор С. Дж. МекМорей заявив, що славно-звісна поправка до канадського кримінального кодексу, яку переведено в 1919 р., на основі котрої кожний чужинський громадянин, хоч би він походив з Англії, може бути депортований без судової розправи, буде вичерканий з книги законів так скоро, як тільки буде можливо.

"На підставі цього закону", каже МекМорей, "що небудь сказати проти правительства в сути речі бунтівничим. Ми думаємо усунути цей закон так скоро, як тільки буде можливо". Цей закон був ухвалений і був підтвержений протягом сорок минут консервативним правительством в часі вінніпегського генерального страйку. На основі цього закону кожний житель Канади, коли він не є тут уродженець або натуралізований громадянин, хоч би він походив з Англії, може бути депортований без суду, коли проти нього буде оскарження за бунтівничі висловки. Означені бунтівничі висловки в цій законі таке закарлюкуватиме, що під нього можна підтягнути всякий вислів проти правительства.

Два рази вже парламент ухвалював, щоб цей закон усунути, а сенат ці ухвали відкинув.

МІТІНГ ЖАЛОБИ З ПРИВОДУ СМЕРТИ ЛЕНІНА.

В неділю, 3. лютого, відбувся заходом відділів Робітничої Партії Канади в театрі Герік в Вінніпегу мітінг жалоби з приводу смерті найбільшого революційного провідника і учителя всесвітнього пролетаріату т. Николая Леніна.

На мітінгу промовляли т.т. Дж. Пенер, В. Айвенс і Дж. Квін (останні два посли до манітобського парламенту), а председателем був т. Г. Робертсон. Т. Пенер дав огляд діяльності т. Леніна, успіхів комуністичної партії, якої організатором і душею він був, а також і його коротку біографію. Айвенс дав досить влучне порівняння т. Леніна з найбільшими геніями-провідниками

людства. Квін закликав іти за приміром т. Леніна в притримуванню своїх переконань і змаганню до освобождения робітничої класи, Українська діточа мандолайнова оркестра відіграла на відкритті мітінгу інтернаціонал, після промови председателя революційний похоронний марш "Ви жертвою в бою нерівним яглі", а в перервах грали революц. пісні. Присутні на мітінгу робітники і робітничі, числом поперех 1000 зложили \$79.00 колекти, з чого по покриттю розходів, зв'язаних з устроєнням мітінгу, осталося \$44.00 на фонд оборони Дж. МекЛакеана, засудженого провідника майнерів в Новій Шкотії.

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 газета для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
 В СЕРЕДУ І СБОТУ.
 Видав. Товарищення "Українських Робітничих Вістей".
 Передаєтла на рік \$4.00
 Адреса:
 UKRAINIAN LABOR NEWS
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

НАФТОВИЙ СКАНДАЛ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ.

В Америці викрито великий "скандал", як це називають його в широких кругах громадянства, а в дійсності надзвичайно шайхрейську аферу капіталістів, самих тих, що все кричать на більшовиків, що вони "покушуються" на найбільш "демократичне правління" в світі, а саме на правління Злучених Держав.

Цей скандал тим більше цікавий, що в нім замішані люди, що недавно займали, а декотрі ще й тепер займають міністерські посади. Так в тім скандалі директно замішані: бувший міністер внутрішніх справ Фол, теперішній міністер моринарки Денбі і інші, як от славнозвісний міністер справедливости Догерти, що вславився своєю активністю в зломленню страйку залізничників в Зауч. Державах в 1922 році.

Справа з цим скандалом мала так: В мбю 1921 року бувш. президент Гардінг сказав міністрові моринарки передати державні нафтові поля в Каліфорнії в розпорядження міністерства внутрішніх справ. А 21 липня того самого року міністер моринарки і внутрішніх справ Денбі і Фол підписали з міліонером Догенім контракт на експлуатацію цих нафтових полів. В цвітні 1922 року ті самі міністри підписали контракт з другим міліонером, Сінклейром, на експлуатацію нафтової резерви п. н. Тіпот Дом в кількості 9,481 акрів в стеїт Вайомінг, в якій є 22,000,000 бочок нафти. Дня 15. цвітня 1922 року сенат дізнався про ці контракти, які офіційно не були проголошені і зажадав копій всіх тих договорів. А 21. цвітня сенатор Лифолет вис. резолюцію, в якій домагався інвестиції цих договорів. Та резолюція зістала ухвалена сенатом і 30. цвітня 1923 року сенатський комітет від публичних земель нанув експертів, щоби розглянули, чи правно експлуатується нафта з резерви "Тіпот Дом".

Від тоді все пішло "як по маслі". Викрилося, як міліонер Догені "позичив" міністри внутрішніх справ Фолу сто тисяч доларів. Далше міліонер Сінклейр також "позичив" декілька тисяч доларів міністри справедливости. Одним словом виявилось, що міністри таки добре потягнули від капіталістів. Ця грошева, чи нафтова авантюра коштує американську державу моринарку сімнадцять мільонів доларів.

Інвестиція провадиться далше. Бувший міністер внутрішніх справ аж "захорів" і не хоче явитися до призначеного сенатом комітету та зложити своє зізнання. Міліонер Догені заявив інвестиційному комітету, що він "позичив" сто тисяч доларів своєю "старому приятелю", міністри справедливости і гроші післяв своїм сином в готівці, але "забув", чи міністер просив його о цю "позичку", чи то він сам так розжалобився над "тяжким" подорожжям міністра.

Другий міліонер, Сінклейр, жалув що так сталося (що ця справа викрилася), бо він мав заробити на цій нафті лише сто мільонів доларів.

Републіканські сенатори енергічно розслідують цілу цю справу. Видно, що вони й попередно знали про неї, але ждали відповідної хвилі, а саме, коли наблизяться президентські вибори. Цим вони хочуть дискредитувати демократичну партію. Президент Куандж думає віддати цю справу міністри справедливости Догерту, але сенатори запротестували, заявивши, що вони підозрівають в спільні з Догертою.

Чим далше в літ, тим більше дров. Так далеко, як це викрилося з інвестиції, що й републіканці не є святі і дескі з них також вмичали свої руки в цю нафтову авантюру.

Отож так "господарять" з публичним, чи державним майном ті панні міністри, які спасають країну перед небезпечною більшовизмом і фабрикують різні відозви, які відтак розгортають як "совітські документи".

Це не є одиний скандал в цій "благородній сімействі". Він тільки є одиний про свої величчії, що зістав викритий. А скільки то їх не викрито?

Робітники повинні винести з цього добру науку, як виглядає "патріотизм".

Волицево.

ВІДОЗВА З'ЇЗДУ РАД С.С.Р.Р. ДО ПРАЦЮЮЧОГО ЛЮДСТВА ЦІЛОГО СВІТА.

Ми хоронимо Леніна. Геній робітничої революції відійшов від нас. Його великий ум, прозорість і воля діланія вмерли. Сотки мільонів робітників, селян і колоніальних невольників сумують над смертю могутого Провідника. Працюючі Росії, яких він обєднав, перелів через всі небезпеки з допривали до побідної боротьби, лине нині сотнями тисяч на місці вічного спочинку Леніна.

З цілого світа пливє хвля плачу, жалоби і суму. Його вороги, проти яких він зводив боротьбу в революційнім пожежі, мимом свбє воли клонять свої прапори. Всі признають, що загаса ясна зоря людства. Зі своєї могилі стоїть Ленін перед світом у цілій своїй величчії. На порозі нової доби він стоїтиме цілі віки як величчя постать. Ленін був і позістане навіть після своєї фізичної смерті владкою нового людства, його предтечею, пророком і творцем.

З віку у вік людство змагалося визволитися з неволі і гнету. Перший раз у світовій історії поневолені класи виступили на арену боротьби — і побідили. Вони перші забезпечили свою перемогу штатним цитом пролетарської диктатури. Вони будили першим пролетаріатом міст, першими бідними селянами і невольниками в старій імперіалістичній колонії, які захопили у свої руки провід нового життя і керму своєї власної історичної долі. Перший раз в історії людства ці працюючі маси взыняли свою власну несмертну силу.

Так, вони можуть побіджати. Так, вони можуть озолотити і озодотять панования праці, про яке людство тільки мріяло. Батько цього нового людства проголосив свободу довгі віки поневоленних народів Азії. Революційний пролетаріят Європи і Америки, найбільш цивілізованих частей світа під керівництвом праці, вважає Леніна своїм удобленям і наймудрішим провідником. І в цім знаменнім історичнім об'єднанню, в цім загальнім союзі всіх гноблених, і поневоленних і працюючих

лежить запорука побіди над капіталом, що здержує загальний поступ.

Ленін був негасячим вулканом революційної енергії, з якої вибухло ціле море підземної революційної лави. Але посядаючи все те, що було доброго в старій культурі, він взяв у свої руки могучу зброю теорії Маркса він — чоловік бурі і грому — повів розбиті маси до гранітного берега революційної побіди.

Його здібність в передвиджуванню побіди була вслічезна, його вмілість в організованню мас була незрівняна. Він був найбільшим провідником всіх країн, часів і народів.

Ленін умер. Але Ленін живе в мільонах сердець, живе у великому союзі робітників, селян, пролетаріату і поневоленних народів; він живе в колективній свідомості Комуністичної Партії, живе в робітничій диктатурі, яку він установив — сильну і грізну — на кордоні Європи і Азії.

Старий світ умирає. Зруйнована, зрана і безобразна лежить Європа, обезцезена матір капіталістичної цивілізації. Від віків працював європейський капітал, осягаючи руками робітників чуда техніки, живучи в повнім деннім блеску, поневолюючи мільони, заклавши залізне ярмо на шії людей обох півкуль землі. Від віків скріпляв капітал на землі своє панования жорстокості і гнету, крови, неволі і терору.

Але залуптавшись у свою власну сіть, звернув свій досвід і техніку на наукове самонищення і світовою війною пробив стіну у власнім будинку. Машини капіталу, яка вже зрушена і потрясена, грозить цілковитий упадок. Але нині капітал в Європі і цілім світі все ще держиться і тільки одна сила, могучий побідний освободитель, може його змести з лиця землі. Тую силою є працююча маса — ця енергія і воля працюючої класи веде і об'єднує сотки мільонів людей.

Провідником цієї об'єднаної ідейної маси людства був наш товариш Ленін. Він держав ключ до думки всіх робітників і селян. Вникаючи в глибину людських сердець, він будовав їх свідомість, їх класове почування і витячив їм дорогу. Проти могучих цього світа він вивдигнув клич "Вся влада Радам" і чудо сповнилося.

Союз наших републік зростає і скріпляється. До нового життя змагає у своїй глибині весь нарід, робітники і робітничі селяни і селянки. Щораз з більшим поривом і більшою рішучістю держаться вони державній владі і крок за кроком усувають старі, непотрібні і безвартісні річі. Після кривавої боротьби наш край стоїть нині сильно на своїх ногах і панования робітників і селян скріпляється.

Ми втратили Леніна, улюбленого керманіча нашого корабля. Цей втрати не дається ніколи заступити, бо в цілім світі немає людини, яка би мала так могучі почування і так незломну волю, які засідав Ленін, котрий провів нашу країну через найбільше небезпечний шлях.

Але його діло находити ся на правдивім шляху. Сотки тисяч товаришів Володимира Іліча кріпко піддержують його могучий прапор.

Товариші і браття, піднесіть вище наш Червоний прапор! Негайтесь в боротьбі за свободу! Пролетаріят ніколи не може програти. Він почав вже перебудовувати весь світ. Пролетарі всіх країн, єднитесь!

СТОВАРИШЕННЯ УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ ДІМ.

(Вражіння з об'їзди по західній Кавказі.)

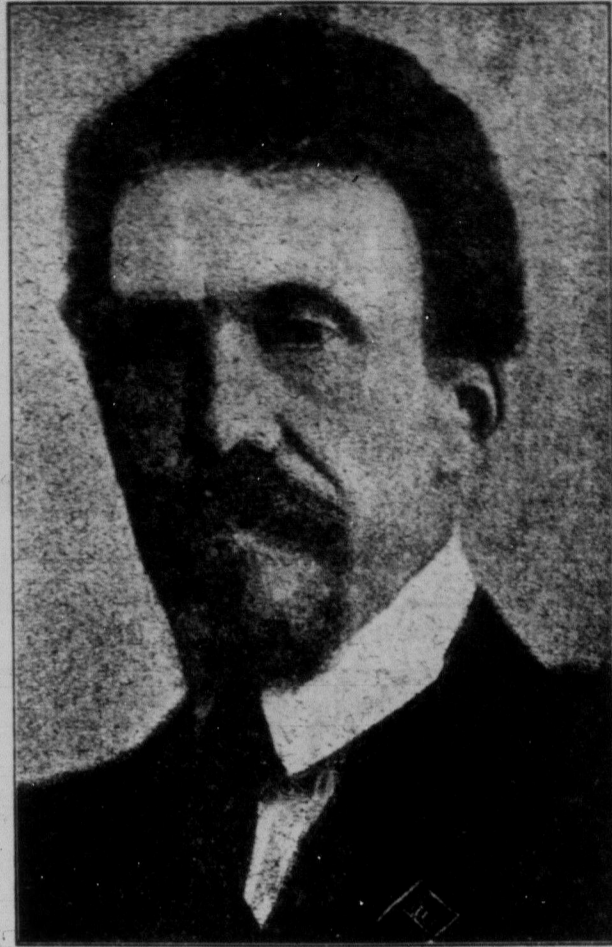
Вегревія — це патріотичний осередок. Невелике фермерське містечко, а серед України, в селі в долині Канаді. Але знане тільки зі своїми минулими. Колись там, якраз там, а не в Саскатуні або в Едмонтоні, був патріотичний осередок. А цим осередком в вегревія була блаженної пам'яті, так звана "Народна Торговля". Те перш її нема, нема її осередку. Остався тільки поганий спомин і сплюс.

Є в вегревія робітничє товариство, яке є членом Товаришення Укр. Роб. Дім. В тяжких умовах приходиться там товаришам працювати. "Добрі люди", "приятелі", яких ніде немає бракує, й там доносили на товаришів поліції. Але одержали відповідь: "Куди-б я маю тільки клопоту з більшовиками, які з самогонщиками, то мені спокійно-б жити".

Не маючи навіть сталеого помешкання, робітничє товариство робить там гарну просвітну роботу як серед місцевих робітників, так і серед дооклоничних фермерів. Більше всего ограничується на гранню представлень та на лекцій в своїм суртку. Як кажуть товариш: "Не маємо сил, щоб виступати з публичними лекціями і вічитами".

Доколоничні фермери, завдяки своєму тяжкому економічному положенню, тепер линуть до робітників, раді лунитися для спільної освідомлюючої праці, але нема кому зрушити їх з місця. Вони же самі починають організуватися, засиновувати просвітні товариства. Такі фермерські товариства, що симпатизують з Товаришенням У.Р.Д., існують в кількох місцевостях околиці вегревія. Деякі з них мають навіть своїх делегатів на зїзді Західного Окружного Комітету минушого року і просяли вислати до них час з відчасу організатора. На жалне не тільки час від часу, але й зовсім не вислалося між них організатора.

Вегревіяське робітничє товариство зробило чималу просвітну-освідомлюючу роботу між фермерами, але само воно дуже слабеньке інтелектуаль-

ОЛЕКСИЙ ІВАНОВИЧ РУКОВ, голова Ради Народних Комісарів Союзу Сов. Рад. Републік на місце помершого В. І. Леніна.

ПЕРЕЛОМ ПРОДОВЖАЄТЬСЯ.

В київській "Більшовку" з ської інтелігенції в межах Рад. сїчня голова Губвиконкому дяньської України. Київщини Гр. Гринько помістив слідуючу статтю про "сменовеховенці" серед української інтелігенції за кордоном.

В нашій пресі вже не раз підкреслювався той, перелом в підлітчих настроях української інтелігенції в бік співробітництва з Радянською Владдою, який яскраво намітився за останній рік. "Червоної Шлях", київський "Більшовик" і "Глобус", такі прикладали перший раз за всю революційну урочисте святкування Жовтневого перевороту Академією Наук, низка нових хрестоматій українських педагогів (Виничи, Цегіла, та інші) досить яскраво свідчать про перелом настроїв на верхах академічної інтелігенції.

А та нервовість, яку з приводу цього виявило контрреволюційне кубло Виничивна Шаловава в Празі, лише підкреслило серйозність цього перелому. — З другого боку мислячі помітний, але може бути ще більш глибокий перелом відбувається в колах періодичної пресі — селянської інтелігенції, перелом, який виявився підчас підлітчих перевірочних виборчих кампаній на селі. — Ми призначили вже розізнавати цей перелом як політичну і моральну перемогу Радянської Влади над широкими колами тієї інтелігенції, яка в свій час йшла з дрібно-буржуазним націоналістичним українським наріттям, а з свого боку робила й робило все можливе, щоб відкинути ворожий і неможливий елемент, дати повну можливість елементам надійним і ширим прикласти свої сили до культурного будівництва в Радянській Україні.

За останній час ми маємо деякі нові факти. Перехід в бік Радянської влади значного в свій час отамана контрреволюційної банди Тютюнника, заява б. Голови Центральної Ради проф. Грушевського про бажання повернутися на Україну і дозвіл йому з боку Центральної влади на це повернення, нарешті останнє інтерв'ю в Варшаві найбільш несправного українського робітника і селянам головного бандита Петлюри про те, що в колах української еміграції, на жаль для Петлюри, помічається все більша тяга до повернення на Радянську Україну. — Все це свідчить про те, що деякі елементи української еміграції з певним спізнанням починають переживати той же перелом, який тепер до певної міри закінчують кращі сили україн-

В.

Є за кордоном в Празі контрреволюційне кубло, своєрідна памісь українського меншевизму з українсько-єсе-ровіцким, яка існує під маркою "Нової України" Виниченко-Шаловава. Ця літературна кампанія, яка працює на капітал Малої Антанті, не мало літературних талантів своїх витратила на те, щоб довести до на Україні, так само, як і в цілому Радянському Союзі, вде господарська руїна й господарський занепад. Але разом з Петлюрою ця брідія мусить констатувати якусь незрозумілу для неї тягу певних елементів української інтелігенції в цю господарську прірву. Життя скоро викрине що логічно нісенітницю в продажних головах української еміграції. І можна бути певним в тому, що Українському В.І.Ц.В.К. прийдеється гаяти час на розглядання зараз деяких більш-менш відомих белетристів і літераторів про дозвіл на від'їзд для праці на Україну.

Не підлягає сумніву, що ця нова хвиля "смены вех" закордонної української еміграції буде наростає, бо в основі її лежать глибокі факти економічного розвитку і політичного зросту Радянського Союзу. Робітничо-селянські маси України мусять уважно стежити за цим прагненням до повороту на Україну тих елементів, які мігала пролетарської революції вимела за межі України, і далеко не все з цих елементів мусить знайти собі дорогу назад на Радянську Україну.

Гр. Гринько.

УМАНЬСЬКА СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА.

В листі з Уманя харківської "Вісти" подають: Найкращий на Умані декоративний сад з різними породами дерев, найбільш багатий на Україні оранжерії, плодіві сади, городи, прекрасні поля, млини, річки майстерні, своя електростанція, 18 багатих обставлених кабінетів і лабораторій, прекрасні будинки для викладових салів і помешкань, стави й ставки — запевнені кращими породами риби, ліси — оце уманська сільсько-господарська техніка з двома основними факультетами, садово-огородничим і агрономічним та недавно відкритим робітничим факультетом. При ній дві професійні школи нормального типу: одна садово-огороднича і друга агрономічна та ще одна агрономічна професійна школа передового типу, що звязана з білягою агрономічної техніки з 650 десятии землі в с. Гадинках. Все це забезпечене живим і мертвим реманентом. В технічній в новім шкільнім році є 335 студентів і в трох профшколах 250 учеників — переважно селянської молоді (65 прц. незаможних; 20 прц. середняків і 15 прц. робітників і батраків). Бібліотека складається з 42,000 томів (мало нових видань); багато з технічного боку обставлена сена; дуті й струнні інструменти; гимнастичне приладдя і т. д. — все це в розпорядженню студента. Тільки одного немає: засобів для життя. Комісія соціально-забезпечення не може навіть 40 прц. таких, що змогли би заплатити за навчання хочаб в середньому 15 зол. карбованців. Господарська управа техніки вживає всіх заходів, щоби заосмотрити студентів.

УКР. КООПЕРАТИВНЕ Т-ВО В ЛОНДОНІ.

Правління Сільського Господаря постановило організувати разом з іншими кооперативними центрами українське кооперативне товариство з обмеженою відвічальністю для операцій збуту на лондонському ринку. Статут товариства розроблюється.

СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР.

Нафтовий підвідділ Сільського Господаря через Райсельсоюз та свої нафтові мори достарчає нафтових продуктів селам України. До цього часу Сільський Господар збув біля 70,000 пудів нафтових продуктів.

РАДЯНСЬКІ РЕПУБЛІКИ В 1923 РОЦІ.

(Огляд написаний спеціально для "Укр. Роб. Вістей".)

КВІРІНГ—МАНУЛЬСЬКИЙ

Почував я потяглицю, що не застав Пилипенка і почав думати, куди мені перше влізати. Пилипенка сказав мені шукати в "Червоному Шляху", або в ЦК. К.П.(б.)У.

Рушив я тою самою дорогою — площею Тевелева — вверху до ул. Либихта. Прийшовши до Миколаївського собору, побачив, що двері отворені. Зайшов. Кинулася в очі велика скількість гарних вишиваних рушників. Коло кожного святого, коло кожного кіоска — вишиваний рушник. Мені перший раз в житті прийшлося бачити стільки рушників в церкві. Будова собора досить велика і прекрасна архітектура. Чи не автокефалія це тут притомилася, подумав я. Але спитати не хотів нікого. А вже коли виходив, побачив на дверях напис по українськи, в котрій закінчалася правдивіший автокефалістський прихід на проби співи українського автокефального хору.

Підучи далі, вступив до редакції "Вістей" і "Селянської Правди". Там дізнався, що в місті нема ні Грицька, ні Шумського, ні Блакитного і багатьох інших визначних українських комуністів. Всі у відпуску. Тоді я рішив йти до ЦК. К.П.(б.)У. шукати Пилипенка. Одне Пилипенка й там не найшов. Тоді я зажадав побачення з секретарем К.П.(б.)У. Квірінгом. Маючи в душі дальшу подорож по Україні, я рішив просити в Квірінга деяких вказівок і, якщо буде потрібно, моральної допомоги.

Після коротких формальностей в передній кімнаті, мене вивели до Квірінга. Квірінг визначна особа в революційному русі України, партійний авторитет, член Політбюро (Політичне бюро — це найвища політична інстанція). Він відіграв велику роль в організованню Комуністичної Партії (більшевиків) України. Свого часу була навіть ціла течія в партії п. н. квірінговці (Гляди книжку "Історія Комун. Партії" (б.) України, Равич-Черкаський).

Квірінг сидів за великим столом, коли я увійшов в кімнату. З перших же слів, після привітання, я почув себе досить вільним в розмові з ним. Сам він вже людина літ під сорок, міцної будови, середнього росту. Одітий дуже просто, в літній білій "толстовці". (Так називають білі сорочки, що в Росії і на Україні літом носять замість піджаків поверх штанів. "Толстовкою" називають певно тому, що Лев Толстой все ходив в таких сорочках.)

Чим можу служити?

було його перше питання. Але скоро він сам почав мене інтервювати. Дуже цікавився положенням за кордоном. Мова лагідна, тихенька, якась співуча. А коли говорив, то злегка в такт хитав головою.

Порадив мені добре оглянути Харків перед тим, як вийду. І тут-же порекомендував мені Пилипенка, як керівника. І скорше чим я міг сказати, що я вже знайомий з Пилипенком, він подзвонив і сказав закликатися Пилипенка, щоби поручити йому мене.

А коли будете йти в Київ, то зайдіть і я дам вам писемко до губкому, щоби вам дали всяку потрібну моральну допомогу.

І так само отверто і лагідно сказав, що авдієнція скінчена. Вже коли я прощався, він привів, що в кожній разі, коли потрібна буде його поміч, він готов служити.

Через цілий час розмови, він кожної хвилини мусів відповідати в телефон на різні запити.

Коли вже вийшов від него, я подумав: і це то той самий Квірінг, що перший на Всеукраїнській Зізді Рад в Харкові поставив внесок про створення Союзу Соціалістичних Радянських Республік.

З ЦК. К.П.(б.)У. я направивши впрод до редакції "Комуніста". Прийшовши до редакції, сказав, що хочу бачитися з редактором.

— З котрим? — була відповідь. — З Манульським. — Занятий. — Хто його заняв? — ?!... Одежа заграничного покроя, в яку я був одітий, зраджувала мене. На мене дивилися, як на буржуя і думали, що я приходжу-клопотатися якоюсь немилською справою. І зраджувала не тільки в державних установах, але й на улицах міста. В містах Радянських Республік є певного рода жebraки. Ці жebraки зовсім не подібні до звичайних жebraків. Вони гарно одіті, мають прекрасні манери і жebraють по "містешкому". Жebraють тільки в намічених ними людей, тобто в людей своєї ранги. Мені в Харкові прийшлося кілька разів стрітнутися з таким "жебраком". Сам він інтелігентний чоловік, чорна широка борода, завісади з палицею, вуса підкручені і одітий в чорний гурток покроя костюм, правда, трохи проношений. Стрічаюся перший раз з ним. Засалював по военному, стукнув обцасами і

— Позвольте вас побезпокоити!

— В чім діло? — питаю.

Я думаю, що може хоче якісь інформації. А він виймає

візитну картку, представляється і просить: — Уверен, что не откажете бывшему... — Не маю грошей — відповідаю.

Другий раз та сама історія. Стрічаю третій раз — знова та сама історія: — Позвольте вас побезпокоити! — Нет, не позволю.

І все через мою європейську одежу. Він думав що я один з його заграничних побратимів, тому мене можна "безпокоити" всякою бовшумоу паразитови.

Коли Манульський сказав, щоб мене впустили, секретар, зложивши два пальці вилками, і показуючи на них, шепнув мені: — Тільки на дві хвилини.

Увійшовши в кімнату редактора, я побачив чоловіка, що сидів просто за столом з долькою в зубах. Я окинув біглим поглядом кімнату, шукаючи за Манульським. Чоловік, що сидів за столом, встав і подаючи через стіл мені руку, сказав чисто по українськи: — Ну, ну, доброго здоров'я! Сідайте і оповідайте!

Тоді тільки я зрозумів, що передомною Манульський, бувший комісар різниці України, бувший голова української делегації на мирову конференцію в Ридзі.

Тільки пильно вдивившись в його обличчя, я пізнав в нім того Манульського, якого бачив кілька разів на фотографії, але пізнав скорше по льолиці, чим по обличчю. Маленького росту, зарослий, з розкудженним чорним волосям на великій голові. Очі маленькі, чорні, бістри. Якись загадочні, огоньки горять у них. Сорочка на нім була з грубого полотна, домашнього виробу, з вишиваним коміриєм, з вузькою вишиваною пазукою й чохлами.

Мова його чисто українська і така-ж бистра, як і його очі. Протягом цілогоднної нашої розмови, не можу докладо сказати про що ми говорили, бо по суті ні про що спеціально не говорили!... одночасно про все.

— Хто ви? Звідки? Як там за кордоном? Як вражіння зробила на вас радянська влада?

І тут-же, майже не дожидавши відповіди, оповідав мені про новий курс в радянській національній політиці.

— А чи знаєте ви, як у нас переводиться українізація?

— Ні.

— Тоді підіть. у наші комічейки, конче підіть. Я дам вам переклад. Там познайомилися... А на село ви поїдете? Конче поїдете...

— Я поїду до дому і там познайомилюсь.

— А де ваша дома?

— Я назвав.

— Ага, так ми суєдні! Я з Лютарівки! Перебував також в Святиці. Поїдете, поїдете туди.

Побачите відношення селян до радянської влади. — А чи не убито там на дорогах бандити? Це-ж під самою польською границею — сказав я.

— Пустяки! Тепер нема бандитів. І знова інша тема. Я висловив жаль, що нема в місті ні Шумського ні Грицька.

— Перепрацювали хлопці — сказав Манульський. — Заслужили на відпочинок. А Шумський таки поважно хорить. А про положення за кордоном напишіть до нашої газети, обовязково. І до сільсько-господарських комун наших вступіть, як поїдете на село. Обовязково вступіть. У нас є навіть американські комуні. Вступіть до них. І всі радян-

ські установи відвідайте. Жаль, що ви попали на літній час, коли одні у відпуску... ну, звичайно літ. А ми тільки закінчили всі свої зідди...

І він сипав як горохом. Прозакордон він розпитував більше для форми, бо сам недавно був закордоном. Не в відпочинку, але їздив негалежно до Парижа на конгрес Французької Комуністичної Партії.

Коли-ж три дні пізніше я знова зайшов до "Комуніста", Манульського вже не було. Він також вже вїхав на Крим.

А може за кордон на якийсь конгрес. Це люде дуже несподіючі. І куди їдуть — не кажуть, а пізніше почує цілий світ, куди вони їздили.

Примткор. (Дальше буде.)

ГОЛОС НАШИХ ЧИТАЧІВ.

ІДЕМО ВПЕРЕД!

Винігер Бич, Ман.

Товаришу Редактор! Прошу помістити отсю маленьку допис про діяльність Т-ва Прогреси м. І. Франк в Винігер Бич. На початку 1922 року за ініціативою кількох ширших товаришів основано в нас повне згадне товариство. Як кожний відомо, що початки роботи все бувають тяжкі, отже так само було і в нас. А ще такому товариству, котрому відразу прийшов робітничу платформу, то хоч бери відразу вмирав. Наше товариство зорганізовано в самім середку вже давно зорганізованих товариств, але ніяких поглядів, котрі старались всілякими способами, щоби не дати нашому товариству існувати, старались на кождім кроці нас очернити, мішати з болотом, страхали ланцухами і чим лише могли, значить, як то "наші" всюди робять. Навіть прислали до нас своїх делегатів, котрі представляли на свою сизу і радянське в тім їм на перекір, мовляв, ми вже старі то ї сизий, а ви ще молоді, то ї слабакі, мусите поступати за нашою пародюю. От так то плели наші дорадики.

Т з тим приїшли, з тим і пішли. Побачили, що з ними ніхто не рахує — більше вже не приходили. І чим більше вони старались нас перешкодити, тим більше заставляли наших товаришів до думки, тим зміцнілась наша організація. І хто б був подумав два роки тому назад, що наше товариство за так короткий час так далеко поступило. Нині товариство має в своїм послідку дуже гарний дім, котрого що до його будовання і краси мовимо постанити на перше місце не лише в цій околиці, але на фермерських колоніях цілого краю; за це вважались ширя подяка від товариства тим товаришам, котрі працювали ширю коло будовання цього дому за дуже маленьку винагороду. До будовання власного дому товариство виважало міське школу на всякій потреби, в котрій однак не мож було провадити роботи як слід. Нині ми вже в своїм власнім домі починаємо себе відізнами від шкільних трестів, ідемо далі вперед. Основано Драм. Співачий Гурток, просвітний комітет, а також в домі міститься дитяча школа, до котрої уходить около 45 учеників. Досить того, що ми вже так як випали на бері і спрямували в свій ділах до злуки з Товариством Український Робітничий Дім в Винігеру. І дня 13. січня 1924 року, товариство відбуло свої загальні доповідні збори, на котрих то найбільшого голосів рішено стати філією Товарищення У. Р. Д. Отже помімо всіх

ких старань зі сторони наших патріотів, котрі стараються перешкодити існуванню Ст. У. Р. Д. ради його зміцнювати, побільшувати; помімо всяких дурних нападів на українські дитячі школи — виростає все одна школа і як звичайно буває, коли наступає ворог — побільшувати ради. А тепер треба згадати про тіх, що то будили сизий тому два роки назад: вони завідали свою сизу на кленок себ-то розоружували і сидять безсилий.

А тепер кілька слів до Вас, товариші фермери: визнаю Вас, приходіть до нас, дім отворений що нехаді, а все чого послухайте нового і цікавого; нехай Вас не страшує всякі "опікуни". Вони стараються іздати наше товариство з його шляху і радянським шляхом, щоби не грали драму п. н. "Данайшівці", котру то ми так відіграли два 8. січня ц. р. А коли товариство стало філією, вони аж позасиділивали від злуки. Та нам це не шкодить, бо ми їх не боїмося.

Також посилайте своїх диточок до нашої школи, не скажуть ніхто чогось неморального. За вір можуть Вам послужити ті диточки, котрі вже ходять до школи. Ви не біжите своєї рідної науки, що нем кажуть не рипалити, то це пусте; кажуть, що ми тут якісь гості — це, товариші, неправда. Є таке, що трапляється і гості і то такі з наших рідних. Але то не такі, як ми, такі, як ми мали нагоду гостити у себе: Назарук і Бюберський і таких гостей було перед нами досить. Такі то гостюють тут і до наше гарно. Отже, товариші фермери, щоби ми зрозуміли хто, гість, а хто ні, мусимо себе освідити, а свідомість ми освітимо через читання робітничо-фермерської літератури. Отже до науки!

Хай же свідомість між фермерами і робітниками! Хай же робітничо-фермерська література! Хай же Ст. У. Р. Д. в Канаді!

З товаришним поздоровленням. В. Гринів Поберський.

ЯКІ МИ ГОСТІ НА ФАРМАХ.

Вывав. Саск.

Товаришу Редактор! Дайте до моїх кількох етирок місце у вашій-нашій газеті. Я є читачем "Українського Голосу", правду кажучи, ставим його читачем від початку його засновання. І ось вичитав я в 52-ім числі "Укр. Голосу" статті п. н. "Дурна робота", що ми в Канаді є гостями. Значить редактор "Укр. Голосу" уважав нас тут гостями і більш нічим. Нахдім я ще й тепер роздумую: може й справді пан редактор "Укр. Голосу" є гостем, відвідаючи час від часу "Форт

Гери" гостя та закусувши там смачно з різними контрольорами від фермерських вєд.

Але ми фермери і робітники, тільки подумайте собі, які ми тут гості? Хіба тільки тому, що так каже редактор "Укр. Голосу". Треба мати совість і лице, щоб так сказати. Ви, пане, може й справді гостюєте. А от приходіть ви на фарму, орійте, сійте, працюйте чесно від ночі до ночі, ходіть в ладміття, щоб вам руки й ноги порепаєлись, щоб вам жити прикох до спина, тоді ви будете знати, які ми тут гості.

Як ви собі хочете, пане редактор, але ми не приїхали сюди в гості. Ми вербовані сюди до праці, до будови залізниць, до корчовання фарми, до копання каналів. Ми не заложили рух своїх за спину і не ждали, щоб нас засадили за стіл.

Ми виконуємо в цій країні найтяжчу працю. І ми не хочемо бути тут гостями, але хочемо бути повноправними громадянами, нарівні з иншими народами цього краю. Правда, редактор "Укр. Голосу" придержується старокрепаві методи, він хоче зробити нас тут панськими підданцями. Це вам, панцю, не старий край. Тепер і в старім краю не те, бо часи змінюютьсь, змінюютьсь й люди. Ми начилися в шм краю, як бути добрим і свідлим громадянином, але в начилися бути вільними. І ми не хочемо, щоби всі інші народности, горажде не го краю, мали нас за дурних, як це було напочатку нашої іміграції. Ви хотіли-б, щоби ми були похильними, або тільки бездостоєною робочою худобою.

По думці редактора "Укр. Голосу" виходить так: ти, український фермер, ори, сій, збирай палі з землі і віддай пшав дурному, а сам з сімєю ходи обертати і босити і не скаж нічого, бо ти тут тільки гість! Нехай пани викондають ферме за хати за моргечі, але ти не сий нічого казати, бо як скажеш, то значить, що ти бозьпенник. Сидіть фермери тихо і дивіться, як літють вашу худобу, це й подкажте, бо вас принодо суди як гостей. Хоч ви працюєте з своїми дітьми від ночі до ночі в полі чола свого, але мовіть, бо знаєте, що буде вам за вашу тяжку працю? Якщо не знаєте, то запитайте редактора "Укр. Голосу". А він вам скаже мовчати, бо ви ж тут гості. Відбразі були у вас право голосованні — мовіть, забирають за моргеч худобу й фарму — мовіть, бо як щось скажете, капіталісти будуть на вас гніватися, назвуть вас бозьпенниками і редакторів "Укр. Голосу" буде встидно, бо він тут гість.

Піше редактор "Укр. Голосу", що нам, Українцям, добре жилось і жити в цій державі. Проти держави ми нічого не маємо, але пан редактор трохи заіпню прийхав до Канади, щоби поговорити про те, як нам тут жити. Коли б пан редактор прийхав був в 1898 році і жив тут між нами на фармах та працював так тяжко, як ми працювали на цих канадських степях, то може не обиджав би нас тяжко і не базівав нісенітницю як дитина в горячі. Ми як приїхали на цій степі зі старого краю, то зовсім не в гості. Продумай, дорогий читачу, які ми були гості, коли по ето фінанс мукі носили по 35—40 миль від сташі до дому. А та дома була побудована в землі, або з землі і покрита землею. А носили споживчі продукти по два — три рази на тиждень за 35 миль, від одноїкої тоді залізничі. Чи вам, пане редакторе "Укр. Голосу", доводилось так гостювати? Отож не гості ми в цьому краю і не хочемо ними бути, хоч би ви як нас переконували. Ми хочемо бути повноправними громадянами цього краю нарівні з иншими народностями і маємо на це право.

Фармер.

Товаришу! Не забувай відновити передплату на "Українські Робітничі Вісті".

Робітник.

АЩЕ ХТО ХІБА У ТЕБЕ ПОПРОСІТЬ, ПОДАРИ ПОМУ КАМІНЬ.

Саскатун, Саск.

Через цілий тиждень перед "русським" рідком в Саскатуні була порозуміваю оглошення на патріотичний концерт на 7-го січня, що має відбутися в Патріотичній Домі. Устроювачем цей концерт українські "телігенти". Шкавний ні був тим, що оглошення поведомляло про приїзд на цей концерт св. Миколая, який буде роздавати дарунки. Оттакій думою, то все приїжджали до "нас" різні міністри за подарунки, а тут нараз св. Миколай приїхав з дарунками. Треба йти та подивитися. Може то св. Миколай приїде бонди за ті гроші, які зібрав преподобний Осип Назарук.

Приходжу. Миколая нема ше. Люде ведуть балачку на тему: чим приїде св. Миколай. Одні кажуть, що приїде огнемю класицею, так як проведеном, а другі кажуть, що приїде звичайним автомобілем, по цивілізованому, а знов інші кажуть, що приїде на осел. Піднамається куртиця і починається "спів". Гей, що ж то за "спів", що то за голоси! Старокрепаві воки позивали б тім голосом. А це й по нотах. Але всі жуть Миколая, тому не звертають уваги на "містештво". Як ось знавця який переїздив патрію, посту Голіфа. І починив шось белкочати. Ніхто нічого не розуміє з його "співного пєсьма" та видно, що він ні не розуміє. Відтак починає співати "Слава во вишніх богу", роздає присутнім дарунки. На дарунках помішувани мєна. Видно, що на патріотичні неби не знають праведників на пам'ять вєспєрєній для всіх такою ієма. Хай буде. "Мінобо бєзпєзнєна, а зло мєзбранєна". Як нараз бачу обурєня між "набраними", тобто між тим, що одержали дарунки. Що не? А не так: один з присутніх, що одержав дарунок, роззяво його, дивіться, а там свинчий хвіст. Витягнувши його переїздуємий та до "св. Миколая" з інітанієм: "То не такі дарунки роздаєте людям? І встиду вам нема? То так роблять учені люде?" А другий ухоче свій дарунок — свинче уха, третій — кусок дрого і почався комєдія, що по звичайному називається буча:— А вже дайрєня, коли один дєстав в дарунок камінь. "Ось що вони нам зичуть?" — каже він, показуючи присутнім камінь. Тепер я вже знаю, за кого вони нас мають". І почався плач.

Оттакій думою собі. Не вже ж ви, людоєди, до цієї пори не знали ще, за кого ті фарми нас мають. Стано, завше вас за бездєсовєне слово, а якого можна тєжтєти доларина, а в залплату за це дати йому камінь та свинчєй хвіст. На їхній мій називається се, зробити з вас "фоні". Тож тепер маємо нагоду переконатися, як "фоні" виглядають. Бачте, зробили "фоні" з вас і "св. Миколай". І доки ви будете давати себе тим панам на "фоні"? Чи не поря вже вам подумати про те, щоби зробити "фоні" з вас? А нафармувати "фоні" для нас буде, коли ви поїдете із сьмєна на ласку "св. Миколая", від якого ви відістан камінь і свинчєй уха. Лишть їх і йдіть разом з робітниками, бо їм, як робітникам з ними не подорожі. Скажіть б ви їм не давали, скажіть їм не помагати, то в залплату даєте від них камінь. Це повинно бути наукою не тільки для саскатунських робітників, але й для робітників інших місцевостей. Бо чий братів всюди одноклєва, тільки інша деле робітникам камінь отверто, а інша деле "дипломатично". В старім краю ніші брати переконались вже на тих панках, а тут ви ще годите їх в бурєса своїми продуктами. Годуйте скажіть хочете, то все одно даєте в залплату камінь і свинчий хвіст. Тож беріть це, товариші; собі на розум!

М. ІРЧАН. ЗА ОКЕАН. (ПОДОРОЖНІ ВРАЖІННЯ.)

(Продовження.) В Українському Робітничому Домі.

"Український Робітничий Дім" у Винігеру, має свою славу і в Європі. Ще в 1919-20 році, перебуваючи на фронті проти польських військ, до нас доходили вісти про цю робітничу святынню. Правда, глаухі, туманні, але все ж такі ми радий й шим здобутком українського робітництва за океаном.

Для мене особисто в останніх роках, після війни, поняття про Укр. Роб. Дім, як цілу організацію, було більш ясє. Гарячо цікаво робітничим рухом скрізь, його розвиток взагалі життям працюючих мас. Тим більше цікавила мене організація українського робітництва. Правда, читачи в Європі всі українські часописи в Канаді, я знав цілу організацію У.Р.Д. в різних освітєнєних. І беручи вже це під увагу, мені дуже цікаво переконатися на власні очі про все, та як найбільше познайомитися з орга-

бі я вжив такого нечесного способу, то тим приніс би тільки шкоду, бо для нікого в Канаді не є таємницею, що і як робить організоване українське робітництво. Твердо придержуєся принципі, що тільки розумна критика може справити помилки і що ніколи неправдою неможна на довго закрити неправду. Також я свято непереконаний, що мої спостереження приймуть робітники-читачі з такою серйозністю, з якою я пишу їх. Тому приступаю до діла.

Будинку Українського Робітничого Дому зробив на мене потрєсаче вражіння. Я знав його тільки по фотографії, але, як побачив на власні очі — здивувався. Мені, нераз доводилося бачити робітничі домі головно в Західній Європі (Німеччині, Австрії, Чехії), але ніколи не надіявся я, що наші українські робітники в Канаді створили таку величаву святынню. Це справжнє гордість! Свідомий — західно-європейський пролетаріат, що ще до часу світової війни мав свої місцеві організації і не переживав такої величезної нужди, як сьогодні, створив теж культурно-освітні огнища — робітничі домі, але, коли не рахувати вели-

ких центрів, всі вони ніяк не можуть ривітатися з Українським Робітничим Домом у Винігеру. З архітектурного боку — Український Роб. Дім — це гарна, модерна будова, що самим видом пригадує місце пошани. Мимоволі, коли дивився з вулиці на будинок, то догадуєшся, що це не звичайний дім, не помешкання, де панує скучна буденщина, а дім з певним призначенням чогось вишого.

Як будова дому поважно, видєражена в країно скромному тоні, так і в середині його непомітно нічого, що разидоби-око глядача. Ніяких крикливих прикрас, ніяких захвалювань. Для людини, яка приходить в цей дім, де треба реалізувати. Вона наперед знає завдання цієї інституції.

Над входовими дверима скромно пишеться виконана в камені зємська куля з написом: "Пролетарі всіх країн, єдніться!" а з боку, вивожані в стіні тек короткїй напис: "Український Робітничий Дім побудований жертвами робітників в 1918 році".

В сінях адаряють в очі розмальовані по стінах пейзажі (види), правда, з мистецького

боку слабї, але я зараз-же догадуєся, що я не в Європі, де на це звертають більшу увагу і де мистецький смак має більше "право горожанства".

Без сумніву, найбільше вражіння робить величезна театральна сцєна. Як навію уявляв собі її в Європі! А зараз стою і не можу надивитися. І не хочу вірити. І сам себе питаю в душі: неже все це творчість мозолити рух такі українських робітників? Це-ж перший випадок в історії українського робітництва, не тільки тут, за океаном, але і в Європі. Ніколи нічого подібного наше робітництво, як клєсєва організація, ще не мало. Мимоволі, дивлючись на цю прекрасну видєчену сцєну, насуваються спомини минулих літ. Згадуються малі, паризькєві салі, дорого оплачувані, в яких тисячу було робітництво в старому краю і ця вузькість, тіснось, пригноблюючи впливаю на цілу працю. Така сцєна, як ось у Винігері, могла бути тільки уявою хорїй фантазії. І коли стою серед цієї салі, то думаю:

— Ініціатори будови "Українського Робітничого Дому" була справді сміливими людьми. Бо це справжнє смі-

ливність! Здєйсєння думки про створєння такого величєлого дому, могла зродитися тільки в тих людєх, які були певні за успєх. І — ніде правди діти, цей дім є найкращим доказом великого поступу українського робітництва в Канаді та його свідомости. Збудувати таку святынню, могли тільки свідомі люде, люде, які не жаліли ані своєї праці, ані своїх тяжко запроцьованих жертв. Гей! Таж за ці гроші можна купити половину сьєгодняшньої польської держави!

Оглянувши цілий будинок і його поміщення, починаю знайомитися з організаціями, які мають стале приміщення в ньому. Цікавлюся не тільки назвами, бо назви не багато значать, а власне працює тих організацій.

Створєння *) "Український Робітничий Дім", це культурно-освітнє і допомогєва організація. З огляду на це, що в Європі про мету цієї інституції майже не знають, *) До речі: українська мова немає такого слова, як "створєння", хіба "товариство", "союз". Але мені пояснюють, що це точний переклад з назви урядової інкорпорції яка звучить: The Ukrainian Labor Temple Association". — М. І.

(як не знав докладно й я), дозволю собі хоч коротко згадати про неї на цьому місці.

Метою Ст. У.Р.Д. є нести моральну і матеріальну допомогу українському працюючому людови і робітництву взагалі.

Створєння має свої філії і відділи по різних місцевостях Канади, з яких 28 мають вже власні будинки. Завданням всіх філій Ст. У.Р.Д. є освідомлювати широкі маси укр. робітництва і фермерства, при допомозі бібліотек, публичних лекцій, концертів, театральних вистав і т. д. та закладуванням шкіль для неграмотних і шкіль української мови для дітей українсьємігрантв-робітників. Окрім цього Створєння на випадок потреби помаєє фінансово своим членам і їх родинам, та де безлатні порадити і поміч. Плаканнє духе братєрства і солідарности серед працюючої клєси — є теж одним з завдань Створєння.

— З чого ви покриваєте всі видатки? — питаю і одержую відповідь:

— З жертв, членських вкладок і прибутків з представств, концертів та рєнту салі або частин будинку. (Далі буде.)

СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ.

РОЗМОВА З ТОВАРИШАМИ ДОПИСУВАТЕЛЯМИ.

Дорогі Товариші! Звернувшись до вас, я хочу поговорити з вами про роботу журналу...

Там народ терить страшенні утиски, інтереси там із'я. Але скоро там терпіть зупиниться. Мені вдалося вижити з того п'яного пекла і прийти назад до Канади...

ЯК ПОБОРОЮНТЬ СТРАЙК ГРНИВНИКІВ. Едмонтон, Алта. Пошліти в числі 20 осіб не могли дати ради з добре організованими страйкерами...

ГЕМИЛТОНСЬКІ ПЕТЛЮРО-ПЕТРУШЕВИЧІ ПЕРЕТВОРЮЮТЬСЯ В ФАШІСТІВ. Хто то є такі ті петлюро-петрушевичі таке українським робітникам робити доводилося...

СТРІКА НОВОГО РОКУ В ОШАВІ, ОНТ. Робітники і робітничі Ошави устроїли 31. грудня м. р. концерт на ступі Новому Року...

з помічю як на передплату так на пресовий фонд. Тож знайте те, панове патріоти, що закортки ваші руки сапати по нам добре...

кар \$250; по \$200: О. Короник, П. Гайдачук, Н. Хань, В. Поляк, С. Вакарчук, С. Лукашук, І. Кейл, М. Семчук, П. Довганчук, по \$100: Н. Михайлівчук, А. Цинка, В. Нікофорчук, Т. М. Дирин, Ю. Данишук, В. Дирин, О. Сабодин, Г. Каша, С. Унгурин, В. Герасим, І. Савок, Ю. Рудак, Ю. Сабодин, Ю. Кейл, А. Чирнякський, І. Мігун, Г. Луїт, Н. Сурнакський, В. Сухий; по 50 ц.: П. Гіч, Ф. Мелуї, О. Руснак; по 25 ц.: П. Швак, І. Сергій. Разом \$59.50.

Особисті переживання чи почування мають тільки тоді вартість, якщо вони дійсно цікаві, але й тоді вони ліпляться тільки особистими. Дописувачеві здається, що вони аж надто зайвакові, а для загалу вони зовсім не цікаві.

ЗАСНОВАННЯ НОВОГО ВІДДІЛУ СТОВ. УКР. РОБ. ДІМ. Даймонд Сіті, Алта. Робітничі цього світа, що хочуть визволити себе із капіталістичної неволі, створюють в ряді робітничої організації.

Ось що нам проносить новий рік. Це лише його початок, а що буде далі? Коли організовані робітники вийдуть на страйк, щоб у цей спосіб дістати підвижку платні, котра їм належить і лиші умовині пропін, та щоб хоч в часті заспокоїти голод і холод своєї сім'ї, тоді за покликом вуглевих баронів п'яниця стариться проганяти страйкерів із даної місцевості, алерів саджають до тюрми, а на їх місці спроваджують несподівано робітників (скебів) з другої місцевості, хоч би тисячі миль на віддалі.

Цим він і закінчив свою ганебну роботу для працюючого народу на Україні; а далі він дипломатичну роботу у віденському кабаре, і лизав патки можливим сиття цього, на що виробляв всієї штучки в роді "позички національної оборони".

Тут є національний штурм під управління кількох українських патріотів, а також і самі штурники в Україні. Другого дня по різних святах записов тунельний піп до штурму і побачив оголошення на стіні як написав сам штурник. Оголошення, що мало бути скликання мітингу в справі образи цього штурму, але на нещастя штурник прибув зазначити докладно, в якій справі має бути цей мітинг. Під глумом з горда на це оголошення і зарегаував, мов божественний.

Наші славі "Українські Робітничі Вісті". Розносять вони по світі, Про усіх нас вісті. Накликають єднатися, Руки подавати, І очима здоровими, У світ заглядати.

По \$500: Н. Штудський, С. Ангел, В. Дриганок, С. Лисогор, В. Боднарчук, П. Сорочан \$400; Д. Пентелек \$300; по \$200: М. Хелар, П. Факоркевич, І. Назарчук, Г. Назаров, М. Прижончук, Д. Хомів, П. Луїт; по \$100: В. Боднар, Д. Смука, А. Валкало, П. Вотника, В. Керевичук, П. Тиндишнюк, М. Надольський 90 ц.; В. Семенок 75 ц. Разом \$53.65; з Веи \$59.50; всего разом \$113.15.

Тож коли пишете дописи, то пам'ятайте, товаришу, сідуючі: чи полії, про які пишете, цікаві для людей ширшої місцевості; описуйте їх коротко і ясно чорнилом і тільки на одній сторінці паперу, а не на обох; ніколи не пишіть озвучень; не збивайте так, що рядок від рядка і слова від слова не можна розрізнити і старайтеся хоч трохи писати граматично.

Вибір зарządu взято під дискусію товариства. По короткій дискусії товариші рішили одностайно назвати Відділ Ст. Укр. Роб. Дому ім. Стефана Мельничука в Даймонд Сіті.

Цей же класово свідомі робітники перестерігали, щоб тримали свої кишні на осторожності перед Петрушевичів обманщицями, бо вони так само спосібом жадної свободи чи самостійності для Галичини не виборять, тоді на нас з сторони доярчих патріотів силанься всіма силами. Іх дуже кололо в очі те, що ми всі, котрі згуртовані коло своєї пролетарської преси, вили збитою лавою проти доярчих патріотів, як обманщиці українського працюючого народу.

Хто виступав і виступав проти радянської форми правління на Україні? Виступали помішники і дрібна буржуазія: Центральна Рада, гетьман Скоропадський, Петлюра, котрий найбільше славилися в братицтво з польськими паннами і Петрушевич, котрий також ніби будовав Україну, але так, що з'єднався був з віденським ворогом України з широким генералом Денкіном, якому і зарплату стосичну галицьку зарплату.

Тут же національний штурм під управління кількох українських патріотів, а також і самі штурники в Україні. Другого дня по різних святах записов тунельний піп до штурму і побачив оголошення на стіні як написав сам штурник. Оголошення, що мало бути скликання мітингу в справі образи цього штурму, але на нещастя штурник прибув зазначити докладно, в якій справі має бути цей мітинг. Під глумом з горда на це оголошення і зарегаував, мов божественний.

Вони не так, як ті друзі, Красенько співають, І вашого робітника, Завше ображають. Робітників ображають, Панам помагують, І бідному чоловікові, Тумана пускають.

Укр. Роб. Дім в Дромгелер складає подяку всім жертводавцям, що не жалували свого тяжко зарплатованого цента на так важку ціль як сплата доуги Укр. Роб. Дому в Дромгелер, як також кошикам, товаришам: І. Соколову, І. Захаруку, Р. Волощуку, І. Назаркевичу, О. Кузикові, І. Назаркевичу, М. Кузикові, А. Шарик, К. Шварц, що не жалували свого тяжкого праця, та П. Іванівчуку, І. Боднарчуку, що своїм коштом і амбуландами возили кошики і тим допомогли робітничій справі.

Нім товариші розійшлися, не забути також що їх молоденське товариство на першій митні потребує фінансів і по широті згоди \$11.75.

Зложили сідуючі товариші: По \$100: Болеховський, Печенюк, Костенко, Пруч, Дутка, Никифоров, Николаїчук; по 50 ц.: Стефанюк, Теленчук, Н. Дауї, Данко, Подольчук, Михайлівський, Нічух, т-ка К. Дідух; по 25 ц.: т-ка К. Костенко, Пастернак, В. Шаух.

Цей же класово свідомі робітники перестерігали, щоб тримали свої кишні на осторожності перед Петрушевичів обманщицями, бо вони так само спосібом жадної свободи чи самостійності для Галичини не виборять, тоді на нас з сторони доярчих патріотів силанься всіма силами. Іх дуже кололо в очі те, що ми всі, котрі згуртовані коло своєї пролетарської преси, вили збитою лавою проти доярчих патріотів, як обманщиці українського працюючого народу.

Хто виступав і виступав проти радянської форми правління на Україні? Виступали помішники і дрібна буржуазія: Центральна Рада, гетьман Скоропадський, Петлюра, котрий найбільше славилися в братицтво з польськими паннами і Петрушевич, котрий також ніби будовав Україну, але так, що з'єднався був з віденським ворогом України з широким генералом Денкіном, якому і зарплату стосичну галицьку зарплату.

Тут же національний штурм під управління кількох українських патріотів, а також і самі штурники в Україні. Другого дня по різних святах записов тунельний піп до штурму і побачив оголошення на стіні як написав сам штурник. Оголошення, що мало бути скликання мітингу в справі образи цього штурму, але на нещастя штурник прибув зазначити докладно, в якій справі має бути цей мітинг. Під глумом з горда на це оголошення і зарегаував, мов божественний.

Вони не так, як ті друзі, Красенько співають, І вашого робітника, Завше ображають. Робітників ображають, Панам помагують, І бідному чоловікові, Тумана пускають.

Укр. Роб. Дім в Дромгелер складає подяку всім жертводавцям, що не жалували свого тяжко зарплатованого цента на так важку ціль як сплата доуги Укр. Роб. Дому в Дромгелер, як також кошикам, товаришам: І. Соколову, І. Захаруку, Р. Волощуку, І. Назаркевичу, О. Кузикові, І. Назаркевичу, М. Кузикові, А. Шарик, К. Шварц, що не жалували свого тяжкого праця, та П. Іванівчуку, І. Боднарчуку, що своїм коштом і амбуландами возили кошики і тим допомогли робітничій справі.

Нім товариші розійшлися, не забути також що їх молоденське товариство на першій митні потребує фінансів і по широті згоди \$11.75.

Зложили сідуючі товариші: По \$100: Болеховський, Печенюк, Костенко, Пруч, Дутка, Никифоров, Николаїчук; по 50 ц.: Стефанюк, Теленчук, Н. Дауї, Данко, Подольчук, Михайлівський, Нічух, т-ка К. Дідух; по 25 ц.: т-ка К. Костенко, Пастернак, В. Шаух.

Цей же класово свідомі робітники перестерігали, щоб тримали свої кишні на осторожності перед Петрушевичів обманщицями, бо вони так само спосібом жадної свободи чи самостійності для Галичини не виборять, тоді на нас з сторони доярчих патріотів силанься всіма силами. Іх дуже кололо в очі те, що ми всі, котрі згуртовані коло своєї пролетарської преси, вили збитою лавою проти доярчих патріотів, як обманщиці українського працюючого народу.

Хто виступав і виступав проти радянської форми правління на Україні? Виступали помішники і дрібна буржуазія: Центральна Рада, гетьман Скоропадський, Петлюра, котрий найбільше славилися в братицтво з польськими паннами і Петрушевич, котрий також ніби будовав Україну, але так, що з'єднався був з віденським ворогом України з широким генералом Денкіном, якому і зарплату стосичну галицьку зарплату.

Тут же національний штурм під управління кількох українських патріотів, а також і самі штурники в Україні. Другого дня по різних святах записов тунельний піп до штурму і побачив оголошення на стіні як написав сам штурник. Оголошення, що мало бути скликання мітингу в справі образи цього штурму, але на нещастя штурник прибув зазначити докладно, в якій справі має бути цей мітинг. Під глумом з горда на це оголошення і зарегаував, мов божественний.

Вони не так, як ті друзі, Красенько співають, І вашого робітника, Завше ображають. Робітників ображають, Панам помагують, І бідному чоловікові, Тумана пускають.

Укр. Роб. Дім в Дромгелер складає подяку всім жертводавцям, що не жалували свого тяжко зарплатованого цента на так важку ціль як сплата доуги Укр. Роб. Дому в Дромгелер, як також кошикам, товаришам: І. Соколову, І. Захаруку, Р. Волощуку, І. Назаркевичу, О. Кузикові, І. Назаркевичу, М. Кузикові, А. Шарик, К. Шварц, що не жалували свого тяжкого праця, та П. Іванівчуку, І. Боднарчуку, що своїм коштом і амбуландами возили кошики і тим допомогли робітничій справі.

Нім товариші розійшлися, не забути також що їх молоденське товариство на першій митні потребує фінансів і по широті згоди \$11.75.

Зложили сідуючі товариші: По \$100: Болеховський, Печенюк, Костенко, Пруч, Дутка, Никифоров, Николаїчук; по 50 ц.: Стефанюк, Теленчук, Н. Дауї, Данко, Подольчук, Михайлівський, Нічух, т-ка К. Дідух; по 25 ц.: т-ка К. Костенко, Пастернак, В. Шаух.

Цей же класово свідомі робітники перестерігали, щоб тримали свої кишні на осторожності перед Петрушевичів обманщицями, бо вони так само спосібом жадної свободи чи самостійності для Галичини не виборять, тоді на нас з сторони доярчих патріотів силанься всіма силами. Іх дуже кололо в очі те, що ми всі, котрі згуртовані коло своєї пролетарської преси, вили збитою лавою проти доярчих патріотів, як обманщиці українського працюючого народу.

Хто виступав і виступав проти радянської форми правління на Україні? Виступали помішники і дрібна буржуазія: Центральна Рада, гетьман Скоропадський, Петлюра, котрий найбільше славилися в братицтво з польськими паннами і Петрушевич, котрий також ніби будовав Україну, але так, що з'єднався був з віденським ворогом України з широким генералом Денкіном, якому і зарплату стосичну галицьку зарплату.

Тут же національний штурм під управління кількох українських патріотів, а також і самі штурники в Україні. Другого дня по різних святах записов тунельний піп до штурму і побачив оголошення на стіні як написав сам штурник. Оголошення, що мало бути скликання мітингу в справі образи цього штурму, але на нещастя штурник прибув зазначити докладно, в якій справі має бути цей мітинг. Під глумом з горда на це оголошення і зарегаував, мов божественний.

Вони не так, як ті друзі, Красенько співають, І вашого робітника, Завше ображають. Робітників ображають, Панам помагують, І бідному чоловікові, Тумана пускають.

Укр. Роб. Дім в Дромгелер складає подяку всім жертводавцям, що не жалували свого тяжко зарплатованого цента на так важку ціль як сплата доуги Укр. Роб. Дому в Дромгелер, як також кошикам, товаришам: І. Соколову, І. Захаруку, Р. Волощуку, І. Назаркевичу, О. Кузикові, І. Назаркевичу, М. Кузикові, А. Шарик, К. Шварц, що не жалували свого тяжкого праця, та П. Іванівчуку, І. Боднарчуку, що своїм коштом і амбуландами возили кошики і тим допомогли робітничій справі.

3 НАГОДИ П'ЯТОГО ЗІЗДУ СТОВ. УКР. РОБ. ДІМ!

DRAMATICHNO-SPIVAČKIJ GURTOK PRI STOV. UKRAJINSKIJ ROBITNICHIJ DIM V VINNIPEGU. В суботу, 9-го лютого в українським робітничім домі в Вінніпегу величаву драму в 5-ох діях пролетарського письменника М. Ірчана. Дванадцять. В цій драмі вірно представлено боротьбу безсмертної дванадцятки повстанців, що під проводом т.т. Мельничука, Шеремети і Цепка боролися проти п'яного пановеження українських робітників і селян в Східній Галичині. Вже два рази була виставлена ця драма в українським робітничім домі в Вінніпегу з величезним успіхом, тому й не потребує вона ніяких захвалювань. Вона має вже свою широку славу не тільки в Канаді, але й в Злуч. Державах та Європі. Бере в ній участь поверх 50 людей.

Дорогі Товариші! Читачи валу газету "У.Р.В." переконали, що тільки ця газета відкриває людям світло правди, бо тільки з неї можна довідатися хто є нашим принтелием а хто ворогом. Правда, всяка газета, навіть і патріотична хвалить себе, що її вона обстоє за бідним народом, але зрозуміти в чому дуку вона трубить, то виходить щось іншого. Така патріотична газета заступає інтереси тільки "вищої" братії, патріотичної інтелігенції, а в той же самий час ввоєє вона в бідного робітника і фермера, що лише вона є спастелькою бідної класи, й накликає помагати ратувати бідним студентам, бо не була в нас інтелігенція й не буде кому обстоєвати за бідним народом. Але як видно, про той бідний народ ніхтї патріотичної братії байдуже. Патріоти хочуть ратувати свої власні інтереси. Не бачте йнакше лише в цьому, що та називалася й газета "У.Р.В." цеу їм їхні досить добре обмірковані плани, бо вона відкриває всі чорні язвочки той братії. Тому то наша патріотична братія аж пріе шукаючи способів на убиття того ворога, щоб він їм не путав в їхній народній доярчолопній роботі. Але всі старання тієї братії безуспішні, бо бідні робітники і фермери хочуть свої обстоєвати зладу свого часнику і спінать згаду.